



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 488

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 26 mai 2025

SUMAR

Nr.	Pagina	Pagina
ACTE ALE PARLAMENTULUI ROMÂNIEI		
1. — Declarația Parlamentului României cu privire la depunerea jurământului de către Președintele României	1	Decizia nr. 579 din 31 octombrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 503 alin. (2) din Codul de procedură civilă 4-6
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Decizia nr. 578 din 31 octombrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 995 alin. (3) teza întâi din Codul de procedură civilă	2-4	Decizia nr. 104 din 31 martie 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept) 7-16

ACTE ALE PARLAMENTULUI ROMÂNIEI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

DECLARAȚIA

Parlamentului României cu privire la depunerea jurământului de către Președintele României

Camera Deputaților și Senatul, întrunite în ședință comună, la data de 26 mai 2025, în vederea depunerii jurământului de către candidatul la funcția de Președinte al României, a cărui alegere a fost validată de către Curtea Constituțională prin Hotărârea nr. 44 din 22 mai 2025,

ținând seama de actul de validare, întocmit în conformitate cu prevederile art. 53 alin. (2) din Legea nr. 370/2004 pentru alegerea Președintelui României, republicată, cu modificările și completările ulterioare, al cărui conținut a fost prezentat în fața Parlamentului de către domnul Marian Enache, președintele Curții Constituționale,

constatând că domnul Nicușor-Daniel Dan a depus jurământul prevăzut de art. 82 alin. (2) din Constituție, iau act de începerea exercitării de către domnul Nicușor-Daniel Dan a mandatului de Președinte al României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
CIPRIAN-CONSTANTIN ȘERBAN

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
MIRCEA ABRUDEAN

București, 26 mai 2025.
Nr. 1.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 578

din 31 octombrie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 995 alin. (3) teza întâi din Codul de procedură civilă

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliora	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioana Codruța Dărăngă.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 995 alin. (3) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ștefan Duțu în Dosarul nr. 2.855/312/2017 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.310D/2020.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 1.589D/2020, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 995 alin. (3) teza întâi din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Vasilică Ruxanda în Dosarul nr. 8.429/314/2014 al Curții de Apel Suceava — Secția I civilă.

4. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea cauzelor. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.589D/2020 la Dosarul nr. 1.310D/2020, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere că în jurisprudența sa Curtea Constituțională a statuat că accesul liber la justiție nu are semnificația accesului la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac prevăzute de lege.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Decizia civilă nr. 356 din 20 iulie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 2.855/312/2017, **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 995 alin. (3) din Codul de procedură civilă**. Excepția a fost invocată de Ștefan Duțu în cadrul soluționării recursului formulat într-o cauză având ca obiect partaj judiciar.

8. Prin Încheierea din 22 septembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 8.429/314/2014, **Curtea de Apel Suceava — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 995 alin. (3) teza întâi din Codul de procedură civilă**. Excepția a fost invocată de Vasilică Ruxanda în cadrul soluționării recursului formulat într-o cauză având ca obiect partaj judiciar.

9. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că excluderea cererilor de partaj din sfera acțiunilor ce pot fi atacate cu recurs este discriminatorie, deoarece și aceste cereri sunt evaluabile în bani, iar prin sintagma „hotărârea de partaj este supusă numai apelului”, cuprinsă în dispozițiile legale criticate, legiuitorul nu asigură egalitatea juridică a cetățenilor în ceea ce privește accesul la această cale extraordinară de atac, care este parte componentă a dreptului la un proces echitabil, ceea ce contravine dispozițiilor art. 16 alin. (1) și ale art. 21 alin. (3) din Constituție. De asemenea, se susține că înlăturarea căii de atac a recursului în materia partajului de bunuri comune încalcă și dreptul de proprietate privată.

10. În susținerea excepției sunt invocate și considerentele care au stat la baza Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017, prin care s-a constatat neconstituționalitatea excluderii cererilor evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv de la calea de atac a recursului, precum și modificările referitoare la hotărârile supuse recursului aduse prin Legea nr. 310/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative.

11. **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie și Curtea de Apel Suceava — Secția I civilă** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum rezultă din actele de sesizare, îl reprezintă dispozițiile art. 995 alin. (3), respectiv ale art. 995 alin. (3) teza întâi din Codul de

procedură civilă. În realitate, având în vedere motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea va reține ca obiect al acesteia dispozițiile art. 995 alin. (3) teza întâi din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins: „(3) *Hotărârea de partaj este supusă numai apelului. Cu toate acestea, dacă partajul s-a cerut pe cale incidentală, hotărârea este supusă aceluiași căi de atac ca și hotărârea dată asupra cererii principale. Același este și termenul pentru exercitarea căii de atac, chiar dacă se atacă numai soluția dată asupra partajului. Aplicarea criteriilor prevăzute la art. 988 nu poate fi censurată pe calea recursului.*”

16. În susținerea excepției de neconstituționalitate sunt invocate prevederile constituționale cuprinse în art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, în art. 21 — *Accesul liber la justiție* și în art. 44 — *Dreptul de proprietate privată* astfel cum se interpretează potrivit art. 20 din Constituție și prin prisma art. 6 privind dreptul la un proces echitabil și a art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile legale criticate au mai fost analizate din perspectiva unor critici similare cu cele formulate în prezenta cauză.

18. Prin Decizia nr. 515 din 3 noiembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1273 din 29 decembrie 2022, paragrafele 26-35, Curtea a reținut că în materia partajului judiciar legiuitorul a stabilit dublul grad de jurisdicție, respectiv fond și apel. Întrucât apelul este o cale devolutivă de atac, persoanele în cauză beneficiază de o examinare în fond a cauzei lor atât în fața judecătoriei, cât și a tribunalului.

19. Curtea, în jurisprudența sa, a reținut că principiul triplului grad de jurisdicție nu este un principiu constituțional, care să impună legiuitorului garantarea accesului persoanelor la trei grade de jurisdicție. Legea fundamentală nu consacră numărul gradelor de jurisdicție ale unui proces, iar, potrivit art. 126 alin. (2) coroborat cu art. 129 din Constituție, stabilirea căilor de atac este de competența exclusivă a legiuitorului (Decizia nr. 25 din 3 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial României, Partea I, nr. 215 din 31 martie 2015, paragraful 15).

20. Curtea a mai statuat că accesul liber la justiție nu are semnificația accesului la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac prevăzute de lege. Accesul liber la justiție implică, prin natura sa, o reglementare din partea statului și poate fi supus unor limitări, atât timp cât nu este atinsă substanța dreptului, în acest sens statuând și Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa, de exemplu, prin Hotărârea din 26 ianuarie 2006, pronunțată în Cauza *Lungoci împotriva României*, paragraful 36, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 588 din 7 iulie 2006. Mai mult, nicio dispoziție cuprinsă în Legea fundamentală nu instituie obligația legiuitorului de a garanta parcurgerea, în fiecare cauză, a tuturor gradelor de jurisdicție, ci, dimpotrivă, potrivit art. 129 din Constituție, căile de atac pot fi exercitate în condițiile legii. Legea fundamentală nu cuprinde dispoziții referitoare la obligativitatea existenței tuturor căilor de atac, ci reglementează accesul general neîngrădit la justiție al tuturor persoanelor pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor lor legitime, precum și dreptul tuturor părților interesate de a exercita căile de atac prevăzute de lege.

21. Totodată, Curtea a observat că textul de lege criticat permite exercitarea căii ordinare de atac a apelului împotriva hotărârii judecătorești pronunțate în primă instanță, astfel încât este asigurat în această procedură specială controlul judiciar,

sub forma unei căi de atac devolutive care, potrivit art. 476 alin. (1) din Codul de procedură civilă, provoacă o nouă judecată asupra fondului, instanța de apel statuând atât în fapt, cât și în drept, motiv pentru care nu poate fi reținută încălcarea dreptului de acces la justiție, a dreptului la un proces echitabil și nici a dreptului la apărare.

22. Cu privire la invocarea Deciziei nr. 369 din 30 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial României, Partea I, nr. 582 din 20 iulie 2017, Curtea a reținut că prin decizia amintită a constatat că sintagma „precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv” cuprinsă în art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 12 februarie 2013, este neconstituțională. Sintagma menționată viza imposibilitatea introducerii căii de atac a recursului în procesele al căror obiect îl constituiau astfel de cereri, iar instanța constituțională a constatat existența unei discriminări pe criteriul valorii cererii în cadrul aceleiași categorii de persoane, mai exact a aceluia care au formulat cereri evaluabile în bani.

23. În urma pronunțării acestei decizii, în cauzele având ca obiect cereri evaluabile în bani, justițiabilul are acces la calea de atac a recursului. Astfel, rațiunea adoptării unei asemenea soluții prin decizia anterioară a fost aceea de a deschide accesul la calea de atac extraordinară a recursului pentru cererile evaluabile în bani, indiferent de valoarea lor, neputând exista cauze mai importante și mai puțin importante în funcție de acest criteriu (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 389 din 18 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 791 din 28 august 2020, paragraful 29).

24. Faptul că hotărârea pronunțată în procedura partajului judiciar nu poate fi supusă recursului nu rezultă în mod direct din fixarea unei condiții valorice în acest sens, ci din faptul că aceasta este pronunțată într-o procedură specială, într-o materie în care legiuitorul, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, are competența exclusivă de a institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități speciale de exercitare a drepturilor procedurale, semnificația accesului liber la justiție nefiind aceea a accesului, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac. În jurisprudența sa, Curtea a reținut că legiuitorul, în materia căilor extraordinare de atac, are posibilitatea de a reglementa condiții de admisibilitate a acestora, care sunt circumscrise materiei în care a fost pronunțată hotărârea (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 292 din 4 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 635 din 3 august 2017, paragraful 24). Împrejurarea că în anumite materii, expres stabilite de lege, nu este reglementat și al treilea grad de jurisdicție, respectiv recursul, drept cale extraordinară de atac nu poate echivala cu lipsa accesului la justiție, garantat de art. 21 din Legea fundamentală.

25. Prin urmare, considerentele de principiu ale Deciziei nr. 369 din 30 mai 2017, precitată, nu pot fi aplicate *mutatis mutandis* în cauza de față.

26. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să ducă la reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

27. Pentru aceleași considerente nu poate fi reținută nici încălcarea art. 44 din Constituție.

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ștefan Duțu în Dosarul nr. 2.855/312/2017 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie și de Vasiliță Ruxanda în Dosarul nr. 8.429/314/2014 al Curții de Apel Suceava — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 995 alin. (3) teza întâi din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie și Curții de Apel Suceava — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 31 octombrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 579

din 31 octombrie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 503 alin. (2) din Codul de procedură civilă

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Ioana Codruța Dărăngă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 503 alin. (2) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Calor — S.R.L. din București în Dosarul nr. 1.022/1/2020/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.694D/2020.

2. La apelul nominal se prezintă doamna Nicoleta Constantin, angajată a autoarei excepției de neconstituționalitate, cu delegație depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că la dosar autoarea excepției a depus note scrise prin care aduce la cunoștința Curții că renunță la susținerea excepției, însoțită de documente justificative.

4. De asemenea, magistratul-asistent arată că nu rezultă din delegația depusă la dosar dacă angajata autoarei excepției de neconstituționalitate este consilier juridic.

5. Având cuvântul, cu privire la cererea formulată, reprezentantul Ministerului Public arată că nu se poate renunța

la judecata excepției de neconstituționalitate, având în vedere că este o excepție de ordine publică, iar, în ceea ce privește delegatul autoarei excepției, apreciază că poate reprezenta societatea, având delegație din partea acesteia.

6. Curtea, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, acordă cuvântul delegatului autoarei excepției, care solicită admiterea cererii de renunțare la susținerea excepției de neconstituționalitate, având în vedere că societatea, autoare a acesteia, a încheiat un contract de tranzacție prin care s-a angajat să renunțe la toate litigiile.

7. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere că în jurisprudența sa Curtea a statuat că legiuitorul, în temeiul art. 126 alin. (2) și al art. 129 din Constituție, este cel care stabilește exercitarea căilor de atac, putând institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. Accesul liber la justiție presupune posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza procedurile în formele și modalitățile instituite prin lege.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

8. Prin Încheierea din 15 septembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 1.022/1/2020/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 503 alin. (2) din Codul de procedură civilă**. Excepția a fost invocată de Societatea Calor — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații în anulare.

9. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece limitează sfera cercetării judecătorești la numai câteva aspecte, ceea ce poate conduce la o soluție incorectă din cauza neanalizării contextului mai amplu ce trebuie avut în vedere.

10. Referitor la art. 503 alin. (2) pct. 2 din Codul de procedură civilă, se arată că acesta este neconstituțional, deoarece este interpretat restrictiv, înțelegându-se, în general, prin eroare materială, ca temei al unei contestații în anulare, doar o eroare materială evidentă în legătură cu aspectele formale ale judecății în recurs, cum ar fi respingerea recursului ca tardiv sau anularea lui ca insuficient timbrat ori făcut de o persoană fără calitate, deși la dosar există dovezi din care rezultă că a fost depus în termen, a fost legal timbrat, ori formulat de o persoană îndreptățită să-l declare și, pentru verificarea acestor situații, nu este necesară reexaminarea fondului sau reaprecierea probelor.

11. Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Cu privire la cererea de renunțare la susținerea excepției de neconstituționalitate depusă de autoarea acesteia, Curtea constată că aceasta este inadmisibilă, conform dispozițiilor art. 55 din Legea nr. 47/1992. Excepția de neconstituționalitate este o excepție de ordine publică, prin invocarea ei punându-se în discuție abaterea unor reglementări legale de la dispozițiile Constituției, iar soluționarea acesteia este de interes general. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate nu rămâne la dispoziția părții care a invocat-o, cu consecința că aceasta nu poate renunța la soluționarea excepției (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 416 din 22 septembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 2 martie 2023, sau Decizia nr. 396 din 14 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 657 din 26 august 2016).

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 503 alin. (2) din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

— Art. 503 alin. (2): „(2) *Hotărârile instanțelor de recurs mai pot fi atacate cu contestație în anulare atunci când:*

1. *hotărârea dată în recurs a fost pronunțată de o instanță necompetentă absolut sau cu încălcarea normelor referitoare la alcătuirea instanței și, deși se invocase excepția*

corespunzătoare, instanța de recurs a omis să se pronunțe asupra acesteia;

2. *dezlegarea dată recursului este rezultatul unei erori materiale;*

3. *instanța de recurs, respingând recursul sau admitându-l în parte, a omis să cerceteze vreunul dintre motivele de casare invocate de recurent în termen;*

4. *instanța de recurs nu s-a pronunțat asupra unuia dintre recursurile declarate în cauză.”*

17. În susținerea excepției de neconstituționalitate sunt invocate prevederile constituționale cuprinse în art. 21 — *Accesul liber la justiție*, astfel cum se interpretează potrivit art. 20 alin. (1) din Constituție și prin prisma art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*, în art. 134 privind atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii și în art. 156 — *Republicarea Constituției*.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile art. 503 alin. (2) pct. 1, 3 și 4 din Codul de procedură civilă, Curtea constată că autorul excepției invocă, în realitate, o pretinsă lipsă de reglementare, considerând că dispozițiile legale criticate prevăd limitativ cazurile de contestație în anulare. Or, aceste susțineri nu reprezintă veritabile critici de neconstituționalitate, ci mai degrabă vizează o eventuală omisiune legislativă, nemotivată, în concret, de autorul excepției.

19. În această situație, Curtea reține că nu are competența de a modifica dispozițiile de lege supuse controlului de constituționalitate, așa cum prevede art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, și nici nu se poate substitui autorului excepției în ceea ce privește formularea unor motive de neconstituționalitate, având în vedere că, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizările adresate Curții Constituționale trebuie motivate. În caz contrar, Curtea ar efectua un control din oficiu, inadmisibil însă în condițiile în care art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 precizează că „sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți”.

20. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 503 alin. (2) pct. 1, 3 și 4 din Codul de procedură civilă urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

21. În continuare, referitor la prevederile art. 503 alin. (2) pct. 2 din Codul de procedură civilă, Curtea reține că acestea sunt criticate sub aspectul înțelesului sintagmei „erori materiale”.

22. Prin Decizia nr. 355 din 23 mai 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 987 din 9 decembrie 2019, paragrafele 16-20, Curtea a observat că dispozițiile art. 503 alin. (2) pct. 2 din Codul de procedură civilă reglementează motivul de contestație în anulare specială pentru situația în care dezlegarea dată recursului este rezultatul unei erori materiale (greșeli materiale), care se referă la aspecte formale ale judecării recursului și care au drept consecință pronunțarea unei soluții greșite. Astfel, greșeala pe care o comite instanța trebuie să se realizeze prin confundarea unor elemente importante sau a unor date materiale care sunt determinante în pronunțarea soluției.

23. Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, numai erorile de fapt ce nu devin vizibile decât la finalul unei proceduri judiciare pot justifica o derogare de la principiul securității raporturilor juridice pe motivul că ele nu au putut fi

corectate prin intermediul căilor ordinare de atac (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 14 februarie 2008, pronunțată în Cauza *Pshenichnyy împotriva Rusiei*, paragraful 26). Curtea Europeană a Drepturilor Omului a mai reținut că unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care prevede, printre altele, ca soluția dată de către instanțe în mod definitiv oricărui litigiu să nu mai fie rejudecată, deoarece securitatea raporturilor juridice presupune respectarea autorității de lucru judecat, adică a caracterului definitiv al hotărârilor judecătorești [a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 7 iulie 2009 (definitivă la 7 octombrie 2009), pronunțată în Cauza *Stanca Popescu împotriva României*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 179 din 14 martie 2011, paragraful 99].

24. Or, principiul potrivit căruia, după pronunțarea hotărârii, judecătorii nu mai pot reveni asupra deciziei luate reprezintă o componentă esențială a ideii de justiție, a asigurării autorității de lucru judecat și a ocrotirii drepturilor procesuale ale părților, ca element fundamental al statului de drept. Principiul autorității lucrului judecat (*res judicata*) se coroborează cu regula că, odată pronunțată hotărârea definitivă, misiunea judecătorului care a participat la judecată se încheie (*lata sententia, judex desinit esse judex*). Ca efect juridic al acestei reguli, care ține de ordinea publică, pronunțarea hotărârii are și efect de desistare a instanței, iar judecătorul care s-a pronunțat nu poate reveni asupra părerii sale în respectiva cauză, cu mențiunea că părților le rămâne posibilitatea de a cere doar îndreptarea greșelilor materiale care s-ar strecura în hotărâre. După pronunțarea unei hotărâri definitive, instanțele nu mai pot reveni asupra acesteia, singura posibilitate de schimbare sau corectare a soluției rămânând exercitarea căilor de atac recunoscute de lege (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 478 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 630 din 21 iulie 2006).

25. Așadar, dispoziția legală criticată are în vedere erorile materiale de natură procedurală, în legătură cu aspecte formale ale judecății, și nu acele greșeli de judecată, de apreciere a probelor, de interpretare a faptelor ori a unor dispoziții legale sau de rezolvare a unui incident procedural (a se vedea Decizia nr. 355 din 23 mai 2019, precitată, paragraful 19).

29. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 503 alin. (2) pct. 1, 3 și 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Calor — S.R.L. din București în Dosarul nr. 1.022/1/2020/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceeași autoare în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 503 alin. (2) pct. 2 din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 31 octombrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 104

din 31 martie 2025

Dosar nr. 2.114/1/2024

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Adina Georgeta Ponea	— pentru președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Denisa Livia Băldean	— judecător la Secția I civilă
Andreia Liana Constanda	— judecător la Secția I civilă
Mihai Andrei Negoescu-Gândac	— judecător la Secția I civilă
Dorina Zeca	— judecător la Secția I civilă
Rodica Zaharia	— judecător la Secția a II-a civilă
George Bogdan Florescu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ianina Blandiana Grădinaru	— judecător la Secția a II-a civilă
Diana Manole	— judecător la Secția a II-a civilă
Simona Maria Zarafiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Maria Ilie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Liliana Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Andreea Marchidan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mădălina Elena Vladu-Crevon	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Mihaela Voinescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 2.114/1/2024, a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Adriana Elena Stamatescu, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizările conexe formulate de Tribunalul Prahova — Secția I civilă în dosarele nr. 662/105/2023 și nr. 4.869/63/2022.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; părțile nu au puncte de vedere asupra chestiunii de drept.

6. De asemenea, referă asupra faptului că au fost transmise de către instanțele naționale hotărâri judecătorești și opinii teoretice exprimate de judecători în materia ce face obiectul sesizării, iar Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la această problemă de drept.

7. În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularii și obiectul sesizărilor

8. Tribunalul Prahova — Secția I civilă a dispus, prin Încheierea din 17 septembrie 2024, în Dosarul nr. 662/105/2023, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024*), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă la eliberarea adeverinței-tip emise în temeiul art. 82 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 303/2004), baza de calcul reprezentată de indemnizația de încadrare lunară brută și sporurile avute în ultima lună de activitate înainte de data pensionării fiecăreia dintre reclamante trebuie să cuprindă, pe lângă valoarea de referință sectorială de 605,225, neafectată de aplicarea prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (Legea-cadru nr. 153/2017), conform Ordinului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nr. 551/2023, valoarea de referință sectorială de 605,225 lei prevăzută în Sentința civilă nr. 962 din 18 martie 2021, pronunțată de Tribunalul Prahova — Secția I civilă în Dosarul nr. 4.382/105/2020, începând cu data de 19 iulie 2017 și în continuare, și coeficientul de multiplicare de 19,000 prevăzut la nr. crt. 13 de la lit. A din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, aprobată cu modificări și

completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006), în conformitate cu Decizia nr. 3.013 din 14 noiembrie 2022 a Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă, pronunțată în dosarul nr. 5.098/105/2021, începând cu data de 16 noiembrie 2018 și în continuare, prin raportare la dispozițiile art. 8 alin. (1) din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, chiar dacă prin decizia curții de apel nu le-a fost recunoscut reclamantelor gradul profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, ci doar plata diferențelor salariale rezultate prin luarea în considerare a coeficientului de multiplicare de 19,000.

9. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 3 octombrie 2024, cu nr. 2.114/1/2024.

10. La aceeași dată, pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost înregistrat Dosarul nr. 2.116/1/2004, având ca obiect sesizarea formulată de aceeași instanță în Dosarul nr. 4.869/63/2022, referitoare la următoarea chestiune de drept:

Dacă raportat la dispozițiile art. 85 alin. (2) din Legea nr. 303/2004, coroborate cu Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.029 din 21 decembrie 2016 (Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016) și Decizia nr. 36 din 4 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 16 iulie 2018 (Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 36 din 4 iunie 2018), data de la care este îndreptățit reclamantul la actualizarea pensiei de serviciu cu luarea în considerare a unei valori de referință sectorială de 605,225 lei este 30 decembrie 2021, dată la care drepturile salariale ale judecătorilor în activitate au fost stabilite conform Ordinului ministrului justiției nr. 6.245/C/2021 privind stabilirea unor drepturi salariale (Ordinul nr. 6.245/C/2021), având în vedere valoarea de referință sectorială de 605,225 lei, cu respectarea prevederilor art. 38 alin. (6) și ale art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, sau 1 ianuarie 2018, data de la care această valoare de referință a fost recunoscută prin hotărâri judecătorești altor magistrați.

11. În baza dispozițiilor art. 2 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, s-a dispus conexarea sesizării la Dosarul nr. 2.114/2024.

II. Norma de drept intern ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

12. Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare

„**Art. 82.** — (1) Judecătorii, procurorii, magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, magistrații-asistenți de la Curtea Constituțională și personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, precum și foștii judecători și procurori financiari și consilierii de conturi de la secția jurisdicțională care au exercitat aceste funcții la Curtea de Conturi, cu o vechime de cel puțin 25 de ani în funcția de judecător ori procuror, magistrat-asistent sau personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor, precum și în funcția de judecător ori procuror financiar sau consilier de conturi de la secția jurisdicțională a Curții de Conturi se pot pensiona la cerere și pot beneficia, la împlinirea vârstei de 60 de ani, de pensie de serviciu, în cuantum de 80% din baza de calcul reprezentată de indemnizația de încadrare brută lunară sau de salariul de bază brut lunar, după caz, și sporurile avute în ultima lună de activitate înainte de data pensionării. (...)

Art. 85. — (...) (2) Pensile de serviciu ale judecătorilor și procurorilor, precum și pensiile de urmaș prevăzute la art. 84 se actualizează ori de câte ori se majorează indemnizația brută lunară a unui judecător și procuror în activitate, în condiții

identice de funcție, vechime și grad al instanței sau parchetului, cu luarea în considerare, în procent, a sporurilor intrate în baza de calcul la acordarea pensiei de serviciu, precum și a sporului de vechime. Dacă în urma actualizării rezultă o pensie de serviciu mai mică, judecătorul sau procurorul își poate păstra pensia aflată în plată.”

13. Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare „Limitarea sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor și a altor drepturi

Art. 25. — (1) Suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz. (...)

Aplicarea legii

Art. 38. — (...) (6) În situația în care, începând cu 1 ianuarie 2018, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare sunt mai mari decât cele stabilite potrivit prezentei legi pentru anul 2022 sau devin ulterior mai mari ca urmare a majorărilor salariale reglementate, se acordă cele stabilite pentru anul 2022.”

14. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare

Anexa — Indemnizațiile judecătorilor, procurorilor și ale personalului de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor potrivit Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare

A. Coeficienții de multiplicare

„13.	Procuror	19,000”
------	----------	---------

III. Expunerea succintă a proceselor în cadrul cărora s-au invocat chestiunile de drept

A. Dosarul nr. 662/105/2023

15. Prin Cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Prahova — Secția I civilă, la data de 15 februarie 2023, cu nr. 662/105/2023, astfel cum a fost completată, reclamantele A și B au chemat în judecată pe pârâții Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Ploiești și Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Tribunalul Prahova, solicitând ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună obligarea acestora la emiterea pentru fiecare dintre reclamante a unei noi adeverințe-tip în care baza de calcul reprezentată de indemnizația de încadrare lunară brută și sporurile avute în ultima lună de activitate înainte de data pensionării fiecăreia să fie trecută cu luarea în considerare a valorii de referință sectoriale de 605,225 lei prevăzută în Sentința civilă nr. 962 din 18 martie 2021, pronunțată de Tribunalul Prahova — Secția I civilă în Dosarul nr. 4.382/105/2020, rămasă definitivă, și a coeficientului de multiplicare de 19,000 prevăzut în Decizia nr. 3.013 din 14 noiembrie 2022 a Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă, pronunțată în Dosarul nr. 5.098/105/2021, pentru stabilirea dreptului de pensie la valoarea corespunzătoare celor definitiv statuate prin hotărârile judecătorești mai sus menționate.

16. În motivarea acțiunii reclamantele au menționat că au desfășurat activitatea în calitate de magistrați (procurori) până la data eliberării prin pensionare din funcțiile de procuror deținute, iar cele două categorii de drepturi salariale menționate au fost

recunoscute judecătorește, cu titlu retroactiv, prin hotărârile amintite, însă nu au fost avute în vedere la momentul emiterii adeverințelor-tip, în vederea pensionării.

17. În raport cu dispozițiile art. 82 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, conținutul adeverinței-tip ce trebuie depusă la dosarul de pensionare, conform art. 13 alin. (1) lit. b) din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, și ale Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, referitoare la pensiile de serviciu și la acordarea indemnizațiilor pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.275/2005 (*Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 303/2004, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.275/2005*), trebuie să cuprindă indemnizația de încadrare brută și sporurile avute în ultima lună de activitate, inclusiv drepturile bănești obținute prin hotărâri judecătorești, însă angajatorul a refuzat în mod expres eliberarea unei noi adeverințe-tip de recalculare a pensiei de serviciu cu luarea în considerare a celor două elemente invocate.

18. Dacă drepturile bănești obținute prin hotărâri judecătorești nu s-ar lua în calcul la stabilirea indemnizației de încadrare brute și a sporurilor pe baza cărora se stabilește pensia de serviciu, efectele hotărârilor judecătorești de acordare a respectivelor drepturi nu ar fi depline, deoarece s-ar recunoaște doar dreptul la plata lor, dar nu și celelalte beneficii care rezultă din plată, cum este în speță dreptul de a beneficia de o pensie corespunzătoare contribuției la bugetul de asigurări sociale, potrivit principiului contributivității.

19. Au invocat Decizia nr. 23 din 29 iunie 2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 27 octombrie 2015 (*Decizia nr. 23 din 29 iunie 2015*), și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

20. Pârâțul Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Ploiești a depus note scrise, prin care a invocat excepția prescripției dreptului material la acțiune pentru pretențiile anterioare datei de 15 februarie 2020 și, pe fond, respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

21. A susținut că executarea hotărârilor judecătorești invocate de reclamante se realizează în condițiile art. 39 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018*), și că, în condițiile în care executarea hotărârilor în discuție se realizează eșalonat, pretențiile reclamantelor sunt nefondate.

22. De asemenea, întrucât legea de salarizare în vigoare a stabilit un nivel maxim pe grade profesionale, care nu poate fi depășit, începând cu 1 ianuarie 2018, s-a avut în vedere nivelul maxim al indemnizației de încadrare aferente anului 2022, corespunzătoare gradului profesional deținut.

23. Având în vedere că reclamantele nu au deținut gradul profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, pensiile de serviciu ale acestora nu pot fi actualizate prin raportare la coeficientul de multiplicare 19,000.

24. La termenul din 17 septembrie 2024, instanța de trimitere, din oficiu, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, cu dezlegarea problemei de drept menționate, precum și suspendarea cauzei.

B. Dosarul nr. 4.869/63/2022

25. Prin *Cererea înregistrată inițial pe rolul Tribunalului Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale* cu nr. 4.869/63/2022 și declinată ulterior la Tribunalul Prahova — Secția I civilă, reclamantul, în contradictoriu cu pârâții Casa Teritorială de Pensii Câmpina și Tribunalul Dolj, a solicitat obligarea pârâtului Tribunalul Dolj să emită o adeverință, în conformitate cu prevederile art. 85 alin. (2) din Legea nr. 303/2004, prin care să se stabilească cu cât s-a majorat indemnizația brută a unui judecător în activitate în condiții de funcție, vechime, grad al instanței, cu luarea în considerare a sporurilor intrate în baza de calcul la acordarea pensiei de serviciu și a sporului de vechime, cu luarea în calcul a valorii de referință sectorială de 605,225 lei pe perioada 1 decembrie 2018-30 decembrie 2021, majorat cu rata dobânzii legale și indicele de inflație pentru diferența dintre indemnizația primită la data de 1 decembrie 2018 și cea primită după majorarea cu valoarea de referință sectorială de 605,225 lei și în continuare până la pronunțarea unei hotărâri executorii; obligarea Casei Județene de Pensii Prahova să plătească drepturile de pensie conform adeverinței, începând cu data de 1 decembrie 2018, urmând să actualizeze aceste drepturi de pensie (diferența) cu dobânda legală și indicele de inflație de la data rămânerii executorii a hotărârii judecătorești și până la data plății efective.

26. De asemenea, a solicitat ca Tribunalul Dolj să fie obligat să îi restituie suma de 15.014 lei actualizată și cu dobânda legală penalizatoare la care se va adăuga indicele de inflație, de la data de 1 februarie 2021 și până la data plății efective.

27. În *motivare*, reclamantul a arătat că și-a desfășurat activitatea în calitate de judecător la Tribunalul Dolj până la finele anului 2009, când a fost pensionat, beneficiind de pensie de serviciu conform prevederilor Legii nr. 303/2004.

28. Prin Decizia din 2022 i-au fost recalculate drepturile de pensie de serviciu conform art. 82 alin. (1), (2) și (5) din Legea nr. 303/2004 și au fost stabilite drepturi de pensie de serviciu în sumă de 2.372 lei, începând cu data de 1 decembrie 2018, plata acestora urmând să se facă începând cu data de 30 decembrie 2021. Actualizarea pensiei de serviciu s-a realizat în baza adeverinței eliberate de Tribunalul Dolj, care nu a recunoscut pe cale administrativă valoarea de referință sectorială de 605,225 lei stabilită prin hotărâri judecătorești personalului de probațiune din cadrul Ministerului Justiției.

29. *Pârâțul Tribunalul Dolj a depus întâmpinare*, prin care a solicitat respingerea acțiunii ca nefondată, motivat de faptul că adeverința pentru actualizarea pensiei reclamantului a fost eliberată conform Adresei Ministerului Justiției nr. 1/19.656/2022, la data de 30 decembrie 2021, la o valoare de referință sectorială de 605,225 lei, fiind întrunite condițiile prevăzute de art. 85 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 pentru actualizarea pensiilor de serviciu ale foștilor judecători.

30. A precizat că la actualizarea pensiei de serviciu a fost avută în vedere indemnizația de încadrare la data de 30 decembrie 2021 pentru magistrații în activitate, în condiții identice de funcție, vechime și grad al instanței, fără a depăși nivelul maxim prevăzut în anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017. Prin urmare, data de la care este îndreptățit reclamantul la actualizarea pensiei de serviciu, luând în considerare valoarea de referință sectorială de 605,225 lei, este 30 decembrie 2021.

31. La termenul din 17 septembrie 2024, instanța de trimitere, din oficiu, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, cu dezlegarea problemei de drept menționate, precum și suspendarea cauzei.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularii sesizărilor

32. Stabilind obiectul investiției în cele două dosare, instanțele de trimitere au apreciat că soluționarea cauzelor depinde de lămurirea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale invocate, că problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar asupra aspectelor ce fac obiectul sesizării, instanța supremă nu a statuat, astfel cum rezultă din jurisprudența sa.

33. Spre deosebire de art. 519 alin. (1) din Codul de procedură civilă, prevederile art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 nu mai stabilesc și condiția noutății, iar caracterul imperativ al normelor în discuție exclude orice eventuale aprecieri ale instanței de trimitere cu privire la dificultatea chestiunii de drept, astfel că nu se impune analiza îndeplinirii condițiilor referitoare la aceste aspecte.

34. În concluzie, s-a apreciat că, în ambele dosare, sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

35. Părțile nu și-au expus punctul de vedere cu privire la problemele de drept în discuție.

VI. Punctele de vedere ale completurilor de judecată care au formulat sesizările cu privire la dezlegarea unor chestiuni de drept

36. În Dosarul nr. 662/105/2023, instanța de trimitere a reținut că baza de calcul al pensiei de serviciu a reclamantelor este reprezentată de indemnizația de încadrare brută lunară și sporurile avute în ultima lună de activitate înainte de data pensionării, care trebuia să fie calculată în raport cu valoarea de referință sectorială de 605,225 lei, începând cu data de 19 septembrie 2017, conform Sentinței civile nr. 962 din 18 martie 2021, pronunțată de Tribunalul Prahova — Secția I civilă, definitivă, respectiv trebuia să cuprindă și coeficientul de multiplicare de 19,000, acordat începând cu data de 16 noiembrie 2018 și prin Decizia nr. 3.013 din 14 noiembrie 2022 a Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă, în acord cu considerentele reținute prin Decizia nr. 23 din 29 iunie 2015.

37. În Dosarul nr. 4.869/63/2022, instanța a apreciat că, față de cele statuate prin Decizia nr. 23 din 29 iunie 2015 și față de împrejurarea că prin sentințele invocate au fost stabilite drepturi suplimentare în favoarea altor reclamanti care, în mod firesc, se impun a fi luate în considerare în vederea revizuirii pensiilor de serviciu ale acestora, ele nu pot fi aplicate reclamantului din prezenta cauză, care nu a făcut dovada că deține o astfel de hotărâre. Prin urmare, este întemeiat refuzul pârâtului de a elibera adeverința solicitată.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

38. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele naționale au comunicat hotărâri judecătorești și opinii teoretice exprimate de judecători, din care a rezultat existența unei practici neunitare.

39. Astfel, într-o orientare jurisprudențială s-a apreciat că eliberarea unei adeverințe-tip care să includă valoarea de referință sectorială de 605,225 lei și coeficientul de multiplicare de 19,000, conform sentințelor civile definitive, este o obligație legală a instituției, care trebuie să respecte hotărârea judecătorească definitivă, indiferent de prevederile normative generale aplicabile în materie de salarizare, în temeiul puterii de lucru judecat și al efectului obligatoriu.

40. Alte instanțe au apreciat că includerea valorii de referință sectorială de 605,225 lei și a coeficientului de multiplicare de 19,000 se poate face doar ținându-se seama de dispozițiile art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017.

41. Unele instanțe au opinat că se poate elibera o adeverință în care baza de calcul reprezentată de încadrarea lunară brută și sporurile din ultima lună de activitate să cuprindă și valoarea de referință sectorială de 605,225 lei pentru cererile de actualizare a pensiei formulate de cei care au îndeplinit condițiile de pensionare anterior anului 2024, însă în ceea ce privește coeficientul de 19,000, s-a apreciat că nu se poate elibera o astfel de adeverință, cât timp nu există o legislație care să reglementeze o bază de calcul prin raportare la acest coeficient și față de Decizia nr. 3 din 11 martie 2024, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 9 mai 2024 (*Decizia nr. 3 din 11 martie 2024*).

42. Într-o altă orientare jurisprudențială s-a opinat în sensul caracterului nefondat al pretenției de obligare a fostului angajator să elibereze adeverința-tip necesară pentru restabilirea/recalcularea pensiei de serviciu în care baza de calcul al pensiei de serviciu să cuprindă indemnizația de încadrare brută lunară calculată și în raport cu valoarea de referință sectorială de 605,225 lei și coeficientul de multiplicare de 19,000, stabilite prin hotărâri judecătorești definitive.

43. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției Judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție în mecanismele de unificare a practicii

44. Prin *Decizia nr. 23 din 29 iunie 2015*, pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 27 octombrie 2015, s-au stabilit următoarele:

„În interpretarea dispozițiilor art. 82 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu completările și modificările ulterioare, și art. 7 alin. (1), (2) și (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.275/2005 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, și ale Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, referitoare la pensiile de serviciu și la acordarea indemnizațiilor pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani, drepturile acordate prin hotărâri judecătorești irevocabile privind creșterile salariale de 2%, 5% și 11% prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, aprobată cu modificări prin Legea nr. 231/2007, cu modificările ulterioare, se încadrează în sintagma de «indemnizație avută» și vor fi luate în considerare la stabilirea pensiei de serviciu a magistraților.”

45. Prin *Decizia nr. 36 din 4 iunie 2018*, pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 16 iulie 2018, s-a statuat că:

„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, soluția egalizării

indemnizațiilor la nivel maxim are în vedere și majorările și indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești unor magistrați sau membri ai personalului auxiliar, indiferent dacă ordonatorul de credite a emis sau nu ordine de salarizare corespunzătoare.”

46. Prin Decizia nr. 3 din 11 martie 2024, pronunțată de Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 9 mai 2014, s-a statuat că:

„În interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, și a prevederilor art. 82 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare (...):

Drepturile acordate prin hotărâri judecătorești definitive reprezentând diferențe rezultate din utilizarea coeficienților de multiplicare prevăzuți la lit. A nr. crt. 6-13 din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare, pentru procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, au natura juridică a unor despăgubiri și, prin urmare, nu sunt incluse în cuantumul indemnizațiilor de încadrare ale magistraților și nu pot fi avute în vedere pentru stabilirea bazei de calcul al pensiei de serviciu.

Cuantumul acestor despăgubiri este supus plafonului prevăzut de art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, dacă depășirea acestuia este determinată de utilizarea coeficienților de multiplicare menționați.”

47. Prin Decizia nr. 4 din 11 martie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 383 din 24 aprilie 2024, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a admis sesizarea și, în interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, a stabilit că:

„Drepturile acordate judecătorilor și procurorilor, prin hotărâri judecătorești definitive, reprezentând diferențe rezultate din utilizarea coeficienților de multiplicare prevăzuți la nr. crt. 6-13 de la lit. A din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 (...) pentru procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și cei din cadrul Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, au natura juridică a unor despăgubiri.

Cuantumul acestor despăgubiri este supus plafonului prevăzut de art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, dacă depășirea acestuia este determinată de utilizarea coeficienților de multiplicare menționați.

Indemnizațiile de încadrare la care se face raportarea sunt cele cuprinse în anexa nr. V cap. I din Legea-cadru nr. 153/2017 și care corespund funcției, gradului profesional, vechimii în funcție și gradației fiecărui judecător sau procuror în parte.”

48. Prin Decizia nr. 40 din 16 septembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1017 din 11 octombrie 2024, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a admis sesizarea și, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 39 alin. (1) și (4) raportat la art. 6 lit. a), b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017, a statuat că: *„la stabilirea nivelului maxim de salarizare aflat în plată pentru funcții similare nu se poate ține seama de drepturile salariale recunoscute altor salariați prin hotărâri judecătorești definitive prin care au fost interpretate și aplicate norme legale cu aplicabilitate generală, dacă respectiva interpretare a fost ulterior invalidată printr-o decizie obligatorie a Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțată în dezlegarea unei chestiuni de drept.”*

49. Prin Decizia nr. 96 din 25 noiembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 36 din 16 ianuarie 2025, s-a respins, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept constând în *aplicarea coeficientului de multiplicare 23,00, prevăzut la lit. A din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, corespunzător funcției de conducere deținute de personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor din cadrul Autorității Naționale pentru Cetățenie.*

IX. Jurisprudența Curții Constituționale

50. Prin Decizia nr. 794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1029 din 21 decembrie 2016, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate invocată și a constatat că dispozițiile art. 31 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare sunt neconstituționale.

51. Curtea a reținut că, *„26. (...) hotărârea judecătorească, chiar dacă are efecte inter partes, interpretează norme de lege cu aplicabilitate generală. În procesul de aplicare a legii, scopul interpretării unei norme juridice constă în a stabili care este sfera situațiilor de fapt concrete, la care norma juridică respectivă se referă, și în a se asigura astfel corecta aplicare a acelei norme, interpretarea fiind necesară pentru a clarifica și a limpezi sensul exact al normei, și pentru a defini, cu toată precizia, voința legiuitorului. Or, Curtea constată că hotărârile judecătorești prin care s-a recunoscut majorarea indemnizației de încadrare, cum sunt cele prin care s-au stabilit majorările de 2%, 5% și respectiv 11% acordate magistraților și personalului asimilat, au aplicabilitate generală și se deosebesc de ipotezele în care, tot prin hotărâre judecătorească, ar fi fost recunoscute anumite drepturi în baza unor situații de fapt particulare, fără aplicabilitate generală (cum ar fi, spre exemplu, ipoteza în care o persoană a avut recunoscut sporul de doctorat).”*

X. Raportul asupra chestiunii de drept

52. Judecătorii-raportori au constatat că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate a sesizării, prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, sesizările neîntreținând nici condiția distinctă negativă a nepronunțării anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție asupra problemei de drept și nici exigențele de caracter dificil.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

53. Temeiul de drept al prezentelor sesizări îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

54. Dispozițiile acestei ordonanțe de urgență se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale ori de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau la anularea actelor infralegislative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, precum și în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze.

55. Prin urmare, în contextul normativ expus, procedura de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea

pronunțării unei hotărâri prealabile presupune îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții de admisibilitate a sesizării:

- (i) existența unei cauze în curs de judecată, în primă instanță sau în calea de atac;
- (ii) cauza să fie dintre cele prevăzute limitativ la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze;
- (iii) existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei;
- (iv) chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

56. Cu titlu prealabil, pentru a putea aprecia asupra admisibilității celor două sesizări conexe, se impune scindarea celor trei probleme de drept invocate prin acestea, deoarece este necesară analizarea lor separată.

57. Astfel, cele două sesizări invocă următoarele chestiuni:

- (i) dacă, la eliberarea adeverinței-tip emise în temeiul art. 82 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, baza de calcul reprezentată de indemnizația de încadrare lunară brută și sporurile avute în ultima lună de activitate înainte de data pensionării fiecăreia dintre reclamante trebuie să cuprindă pe lângă valoarea de referință sectorială de 605,225, neafectată de aplicarea prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, conform Ordinului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nr. 551/2023, valoarea de referință sectorială de 605.225 lei prevăzută în Sentința civilă nr. 962 din 18 martie 2021, pronunțată de Tribunalul Prahova — Secția I civilă, în Dosarul nr. 4.382/105/2020, începând cu data de 19 iulie 2017 și în continuare;
- (ii) dacă, la eliberarea adeverinței-tip emise în temeiul art. 82 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, baza de calcul reprezentată de indemnizația de încadrare lunară brută și sporurile avute în ultima lună de activitate înainte de data pensionării fiecăreia dintre reclamante trebuie să cuprindă și coeficientul de multiplicare de 19,000 prevăzut la nr. crt. 13 de la lit. A din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, în conformitate cu Decizia nr. 3.013 din 14 noiembrie 2022 a Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă, pronunțată în Dosarul nr. 5.098/105/2021, începând cu data de 16 noiembrie 2018 și în continuare, prin raportare la dispozițiile art. 8 alin. (1) din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, chiar dacă prin decizia curții de apel nu le-a fost recunoscut reclamantelor gradul profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, ci doar plata diferențelor salariale rezultate prin luarea în considerare a coeficientului de multiplicare de 19,000;
- (iii) dacă, raportat la dispozițiile art. 85 alin. (2) din Legea nr. 303/2004, coroborate cu Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016 și Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 36 din 4 iunie 2018, data de la care este îndreptățit reclamantul la actualizarea pensiei de serviciu, cu luarea în considerare a unei valori de referință sectorială de 605,225 lei, este 30 decembrie 2021, dată la care drepturile salariale ale judecătorilor în activitate au fost stabilite conform Ordinului ministrului justiției nr. 6.245/C/2021, având în vedere valoarea de referință sectorială de 605,225 lei, cu

respectarea prevederilor art. 38 alin. (6) și ale art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, sau 1 ianuarie 2018, data de la care această valoare de referință a fost recunoscută prin hotărâri judecătorești altor magistrați.

(i) **În ceea ce privește prima întrebare**

58. Simplificând, se solicită instanței supreme să răspundă la întrebarea dacă la eliberarea adeverinței-tip, conform art. 82 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, baza de calcul trebuie să cuprindă pe lângă valoarea de referință sectorială de 605,225 lei, neafectată de aplicarea prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, recunoscută prin ordin administrativ de la o anumită dată, și valoarea de referință sectorială de 605.225 lei recunoscută într-o hotărâre judecătorească definitivă obținută de reclamantii cu o dată anterioară celei din ordinul administrativ menționat.

59. Verificându-se întrunirea acestor condiții legale în raport cu această întrebare, rezultă că ele se regăsesc doar parțial, nefiind îndeplinite toate exigențele procedurale menționate pentru declanșarea mecanismului preîntâmpinării practicii neunitare.

60. Astfel, referitor la primele două condiții legale, se reține că acestea sunt îndeplinite, întrucât cauza se află în curs de soluționare pe rolul Tribunalului Prahova — Secția I civilă, care judecă în primă instanță, conform art. 95 pct. 1 din Codul de procedură civilă, litigiul circumscriindu-se domeniului specific de reglementare prevăzut la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

61. De asemenea, există legătura chestiunilor de drept semnalate cu soluționarea fondului cauzelor, în condițiile în care, prin cererea de chemare în judecată, reclamantii solicită, în esență, obligarea părților la emiterea unor noi adeverințe-tip în care baza de calcul reprezentată de indemnizația de încadrare lunară brută și sporurile avute în ultima lună de activitate înainte de data pensionării fiecăreia să fie stabilită cu luarea în considerare atât a valorii de referință sectoriale de 605,225 lei, neafectată de plafonare, cât și a coeficientului 19,000, astfel cum a fost prevăzută în hotărâri judecătorești definitive pronunțate în favoarea lor.

62. Însă, această întrebare cu care a fost investit Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nu îndeplinește condiția de a revela existența unei veritabile chestiuni de drept.

63. În absența unei definiții legale a noțiunii de „*chestiune de drept*” din cadrul cerințelor de admisibilitate prevăzute la art. 519 din Codul de procedură civilă (aplicabile prin translație și în ceea ce privește sesizarea întemeiată pe dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024), pentru a fi o problemă de drept reală, trebuie ca norma de drept disputată să fie susceptibilă să constituie izvorul unor interpretări divergente și, în consecință, al unei practici judiciare neunitare.

64. Prin urmare, sesizarea trebuie să conducă la interpretarea *in abstracto* a unor dispoziții legale determinate, iar nu la rezolvarea unor chestiuni ce țin de particularitățile cauzei.

65. În prezenta cauză, din modalitatea de formulare a întrebării adresate Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, din caracterul unitar al opiniilor și al practicii judiciare comunicate, dar și din mențiunile inserate de instanța de trimitere în cuprinsul punctului de vedere asupra modului de dezlegare a problemei de drept, rezultă că aceasta nu constituie o veritabilă problemă de drept susceptibilă de a primi o rezolvare de principiu printr-o hotărâre pronunțată în cadrul mecanismului de unificare a practicii reglementat prin dispozițiile art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă, întrucât nu rezultă că există o veritabilă dificultate în demersul de interpretare a legii.

66. Or, aplicarea concretă a legii la elementele de fapt ale cauzei constituie un atribut care intră în sfera de competență a instanței de judecată, neputând fi transferat, pe calea întrebării prealabile, instanței supreme; de altfel, faptul că întrebarea în sine conține elementele de fapt ale cauzei transferă sarcina soluționării concrete a acesteia către prezentul complet.

67. În cauză, se cere soluționarea chestiunii dacă adevărul-tip eliberată de angajator în vederea pensionării trebuie să menționeze un anumit quantum al valorii de referință sectoriale începând cu o dată stabilită printr-o hotărâre judecătorească definitivă pronunțată în contradictoriu cu reclamanții și cu același angajator.

68. Or, pronunțarea unei hotărâri judecătorești de stabilire a unor drepturi salariale suplimentare, hotărâre judecătorească definitivă și obligatorie pentru angajator, nu poate fi ignorată, deoarece ar echivala cu stabilirea unui quantum incorect al pensiei.

69. Față de prevederile art. 82 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 și ale art. 13 alin. (1) din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 303/2004, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.275/2005, se constată că art. 82 se referă la indemnizația avută de magistrat în ultima lună de activitate; or, din interpretarea gramaticală a acestui text de lege, general acceptată și confirmată de practica judecătorească, rezultă că legiuitorul a avut în vedere indemnizația avută în drept, iar nu veniturile efective încasate.

70. De altfel, prin Decizia nr. 23 din 29 iunie 2015 s-au stabilit următoarele: *În interpretarea dispozițiilor art. 82 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu completările și modificările ulterioare, și art. 7 alin. (1), (2) și (3) din Hotărârea Guvernului nr. 1.275/2005 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, și ale Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, referitoare la pensiile de serviciu și la acordarea indemnizațiilor pentru creșterea copilului în vârstă de până la 2 ani, drepturile acordate prin hotărâri judecătorești irevocabile privind creșterile salariale de 2%, 5% și 11% prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, aprobată cu modificări prin Legea nr. 231/2007, cu modificările ulterioare, se încadrează în sintagma de „indemnizație avută” și vor fi luate în considerare la stabilirea pensiei de serviciu a magistraților.*

71. Or, în condițiile în care instanța de trimitere nu a explicat în ce constau dubiile referitoare la interpretarea legii și nici argumente în sensul opus opiniei exprimate prin încheierea de trimitere, se reține inadmisibilitatea sesizării cu această primă întrebare, prin aceea că nu se demonstrează existența unei veritabile chestiuni de drept care să necesite interpretarea de principiu a instanței supreme.

(ii) În ceea ce privește cea de-a doua întrebare

72. Procedând în mod similar la extragerea esenței întrebării, ceea ce dorește instanța de trimitere a afla este dacă, la eliberarea adevărului-tip conform art. 82 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, baza de calcul trebuie să cuprindă și coeficientul de multiplicare de 19,000 prevăzut la nr. crt. 13 de la lit. A din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006, recunoscut ca drept la plată printr-o hotărâre judecătorească definitivă obținută de reclamanți (ca efect al aplicării principiului

egalizării și al nediscriminării), dar nu și ca grad profesional ca atare.

73. În mod similar primei întrebări, sunt îndeplinite primele două condiții legale (cauza se află în curs de soluționare pe rolul Tribunalului Prahova — Secția I civilă, care judecă în primă instanță, conform art. 95 pct. 1 din Codul de procedură civilă, litigiul circumscriindu-se domeniului specific de reglementare prevăzut la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024; există legătura chestiunilor de drept semnalate cu soluționarea fondului cauzelor).

74. Nu este îndeplinită însă condiția de admisibilitate care impune ca respectiva chestiune de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție.

75. Problema de drept ce se cere a fi dezlegată privește implicit interpretarea dispozițiilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017, referitoare la principiile nediscriminării și egalității, din perspectiva dreptului unor salariați din familia ocupațională „Justiție” de a beneficia de o indemnizație calculată prin luarea în considerare a coeficienților de multiplicare stabiliți în anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 — lit. A pct. 6-13, recunoscuți prin hotărâri judecătorești altor angajați în funcții similare, și modalitatea de punere în executare a acestor hotărâri.

76. Se constată că acest aspect a fost însă dezlegat de către Înalta Curte de Casație și Justiție în cadrul mecanismelor de unificare a practicii judiciare, ceea ce face ca prezenta sesizare să fie inadmisibilă și din perspectiva ultimei condiții de admisibilitate a cererii de sesizare a instanței supreme.

77. Astfel, prin Decizia nr. 13 din 13 martie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 401 din 10 mai 2023, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a reținut în considerente că „dezlegările instanței de contencios constituțional din cuprinsul Deciziei nr. 794 din 15 decembrie 2016 sunt integrate în prezent de normele de la art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017, respectiv în conținutul conceptual al principiului nediscriminării (care reclamă eliminarea oricăror forme de discriminare și instituirea unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție) și în cel al principiului egalizării cu salariul maxim în plată pentru persoane din aceeași instituție sau autoritate publică (în sensul asigurării de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală)” (paragraful 145).

78. De asemenea, s-a statuat că „aceste principii funcționează doar în ceea ce privește indemnizația lunară de încadrare, iar nu și în privința celorlalte componente ale salariului lunar al personalului din familia ocupațională de funcții bugetare «Justiție» și Curtea Constituțională, relevante pentru această distincție fiind definițiile legale de la art. 7 lit. c), e) și m) din Legea-cadru nr. 153/2017” (paragraful 146).

79. Modalitatea de interpretare a dispozițiilor art. 6 alin. (1) lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 prin raportare la majorările salariale recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive a constituit obiect de analiză și în cuprinsul Deciziei nr. 80 din 11 decembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 30 ianuarie 2024, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a reținut, în considerente, că, „atunci când instanțele judecătorești sunt investite cu cereri de egalizare a unor salarii de bază prin includerea unor majorări recunoscute prin hotărâri definitive, trebuie să examineze dacă în respectivele hotărâri au fost interpretate norme de lege care au instituit majorări de aplicabilitate generală, căci numai într-un astfel de caz principiile examinate pot constitui temei al egalizării; dacă sfera lor de aplicare este însă restrânsă în beneficiul unor anumiți destinatari ai legii, cele două principii se opun egalizării salariilor de bază ale persoanelor cărora

legea nu le recunoaște dreptul la respectivele majorări” (paragraful 82).

80. Cu privire la natura juridică a componentei salariale constând în coeficienții de multiplicare și caracterul plafonabil al acesteia, aceeași decizie cu caracter obligatoriu a statuat în sensul că celălalt element component al indemnizației de încadrare/salariului de bază — coeficientul de multiplicare — constituie reperul în funcție de care se realizează dezideratul diferențierii veniturilor magistraților și ale altor categorii de personal din sistemul justiției, în considerare a fie a nivelului instanței/parchetului la care își desfășoară activitatea, fie a funcției pe care o ocupă; ca atare, el nu are aplicabilitate generală, ci, dimpotrivă, una restrânsă la sfera anumitor beneficiari ai legii.

81. Esențiale sunt aspectele reținute în paragraful 87 al deciziei amintite: *„Existența unor hotărâri judecătorești nu constituie, așadar, în lipsa unei analize a legii aplicabile, temei pentru recunoașterea unor salarii de bază diferite de cele stabilite de legiuitor, iar principiul egalității, prevăzut de dispozițiile art. 6 lit. c) din Legea-cadru nr. 153/2017, nu justifică acordarea altor salarii de bază decât cele pe care legiuitorul, în considerarea unor criterii obiective, le-a stabilit.”*

82. În continuarea logică a acestei dezlegări se situează cea dată prin Decizia nr. 40 din 16 septembrie 2024, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a reținut că „aplicarea principiului egalității și a principiului discriminării nu se putea realiza în absența unei analize concrete a îndeplinirii cerințelor pentru ca norma invocată să se aplice efectiv reclamantilor, chiar în prezența unor hotărâri judecătorești care recunoscuseră dreptul respectiv unor persoane aflate în aceeași situație cu reclamantii” (paragraful 115).

83. Analiza concretă a îndreptățirii la egalizare din perspectiva coeficientului de multiplicare este realizată prin Decizia nr. 3 din 11 martie 2024 și Decizia nr. 4 din 11 martie 2024, pronunțate de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, în interpretarea dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, prin care s-a reținut că, având o aplicabilitate restrânsă la sfera anumitor beneficiari, prin intermediul cărora se realizează o diferențiere a veniturilor în raport cu nivelul instanței sau al parchetului și cu funcția ocupată, coeficienții de multiplicare constituie elementul component variabil. Prin respectarea acestor coeficienți prevăzuți de legiuitor se asigură premisa respectării principiului ierarhizării, pe verticală și pe orizontală, în cadrul aceluiasi domeniu, în funcție de complexitatea și importanța activității desfășurate.

84. De altfel, întrebarea formulată viza, mai specific, ipoteza în care, prin hotărâri judecătorești definitive, li s-a recunoscut reclamantelor plata diferențelor salariale rezultate prin luarea în considerare a coeficientului de multiplicare de 19,00, și nu gradul profesional corespunzător Parchetului de lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

85. Or, cu atât mai mult într-o astfel de ipoteză devin repere suficient de relevante statuările Deciziei nr. 3 din 11 martie 2024, potrivit cărora drepturile acordate prin hotărâri judecătorești definitive reprezentând diferențe rezultate din utilizarea coeficienților de multiplicare au natura juridică a unor despăgubiri și, prin urmare, nu sunt incluse în cuantumul indemnizațiilor de încadrare ale magistraților și nu pot fi avute în vedere pentru stabilirea bazei de calcul al pensiei de serviciu.

86. Sintetizând cele anterior expuse, reiese că Înalta Curte de Casație și Justiție a lămurit pe deplin, prin decizii de unificare a jurisprudenței cu caracter obligatoriu, toate chestiunile de drept relevante în soluționarea cauzei cu care a fost investită instanța de trimitere, respectiv:

— dispozițiile art. 6 alin. (1) lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 se interpretează în sensul că principiile nediscriminării și egalității pot fi invocate pentru egalizarea la nivel maxim a salariilor de bază, cu luarea în considerare inclusiv a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, dacă acestea au aplicabilitate generală la nivelul aceleiași categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale;

— coeficienții de multiplicare constituie elementul component variabil, având o aplicabilitate restrânsă la sfera anumitor beneficiari, prin intermediul cărora se realizează o diferențiere a veniturilor în raport cu nivelul instanței sau al parchetului și cu funcția ocupată.

87. Astfel, modalitatea de aplicare concretă a acestor statuări în cauza ce a condus la prezenta sesizare nu relevă nici dificultatea necesară emiterii unei dezlegări concrete de către instanța supremă și a fost deja lămurită prin hotărâri definitive și cu caracter obligatoriu.

88. Faptul că statuările relevante se regăsesc în cuprinsul mai multor decizii pronunțate de completurile pentru soluționarea recursului în interesul legii, respectiv de completurile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nu este de natură a schimba concluzia anterior reținută, întrucât nici Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 și nici art. 519 din Codul de procedură civilă nu impun ca statuarea Înaltei Curți de Casație și Justiție să se regăsească în cuprinsul unui singur act jurisdicțional.

89. Este în căderea instanțelor investite cu soluționarea cauzelor sarcina de a verifica jurisprudența cu caracter obligatoriu a Înaltei Curți de Casație și Justiție și de a extrage acele elemente care prezintă relevanță în soluționarea litigiului concret.

90. Prin urmare, dispunând de interpretări ale celor mai relevante texte de lege incidente în cauzele cu a căror soluționare a fost investită, rămâne atributul exclusiv al instanței de trimitere valorificarea și punerea punctuală în aplicare a acestora, în contextul dat de circumstanțele particulare ale respectivelor cauze

91. Instanța supremă reține că interpretarea normelor de drept indicate în actele de sesizare nu reprezintă o situație de natură să necesite declanșarea mecanismului de unificare al hotărârii prealabile, având în vedere faptul că rolul și funcția mecanismelor de unificare a practicii judiciare nu vor fi mai energic asigurate prin pronunțarea repetată în interpretarea și aplicarea acelorași texte de lege, dar care sunt valorificate în circumstanțe litigioase concrete diferite.

92. Existența unei hotărâri prealabile sau a unei hotărâri în interesul legii trebuie văzută mai puțin ca un argument de forță obligatorie, cu care sunt înzestrate dezlegările sale prin efectul art. 517 alin. (4), respectiv art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă, cât mai ales ca o sursă ori ca un instrument util instanțelor de judecată în procesul de aplicare a legii, prin soluțiile pe care le oferă atât unei probleme de drept punctuale, cât și altora identice ori similare, chiar încorporate în alte texte de lege decât cele care au constituit obiectul sesizării.

93. Așadar, fiind vorba, în esență, despre probleme de drept identice ori similare care au mai fost anterior analizate și rezolvate prin hotărâri ale Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept al Înaltei Curți de Casație și Justiție, devine evident că sesizările prezente nu se referă la chestiuni de drept care să necesite cu pregnanță a fi lămurite și care să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării acestora, de principiu, pentru preîntâmpinarea generalizării practicii neunitare, sesizările neîntrunind, pe cale de consecință, condiția distinctă negativă a nepronunțării anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție asupra problemei de drept.

94. Reținând, pentru argumentele expuse, neconformitatea sesizării, se impune respingerea ca inadmisibilă și a acestei a doua întrebări formulate.

(iii) **În ceea ce privește cea de-a treia întrebare**

95. Prin sesizarea conexă se dorește a se afla dacă, raportat la dispozițiile art. 85 alin. (2) din Legea nr. 303/2004, data de la care este îndreptățit reclamantul la actualizarea pensiei de serviciu, cu luarea în considerare a unei valori de referință sectorială de 605,225 lei, este 30 decembrie 2021, conform ordinului administrativ emis de ordonatorul de credite, sau 1 ianuarie 2018, data de la care această valoare de referință a fost recunoscută prin hotărâri judecătorești altor magistrați.

96. Verificându-se întrunirea condițiilor legale în raport cu această întrebare, se constată că primele două condiții sunt îndeplinite, întrucât cauza se află în curs de soluționare pe rolul Tribunalului Prahova — Secția I civilă, care judecă în primă instanță, conform art. 95 pct. 1 din Codul de procedură civilă, litigiul circumscriindu-se domeniului specific de reglementare prevăzut la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

97. De asemenea, există legătura chestiunii de drept semnalate cu soluționarea fondului cauzelor, în condițiile în care, prin cererea de chemare în judecată, reclamantii solicită, în esență, obligarea pârâtului să emită o adeverință în conformitate cu prevederile art. 85 alin. (2) din Legea nr. 303/2004, prin care să se stabilească cu cât s-a majorat indemnizația brută a unui judecător în activitate în condiții de funcție, vechime, grad al instanței, cu luarea în considerare a sporurilor intrate în baza de calcul la acordarea pensiei de serviciu și a sporului de vechime, cu luarea în calcul a valorii de referință sectorială de 605,225 lei pe perioada 1 decembrie 2018-30 decembrie 2021.

98. Strict formal, este îndeplinită și condiția ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat anterior asupra chestiunii de drept.

99. În ceea ce privește condiția de admisibilitate care vizează identificarea unei veritabile probleme de drept care ar putea forma obiectul sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, din punctele de vedere și din practica judiciară mai sus prezentate se observă că nu a fost făcută o distincție clară între ipoteza reclamantului beneficiar al unei hotărâri judecătorești definitive de acordare a valorii de referință sectoriale de 605,225 lei cu o dată anterioară celei de la care

ordonatorul de credite a recunoscut aceeași valoare de referință sectorială prin ordin administrativ cu caracter general (ipoteza ce se regăsește la prima întrebare) și ipoteza reclamantului care nu este beneficiarul unei asemenea hotărâri judecătorești, dar invocă, din perspectiva actualizării drepturilor sale de pensie, principiul egalizării și al discriminării raportat la cei aflați în categoria anterioară.

100. Lipsa acestei distincții între cele două ipoteze nu justifică prin sine necesitatea existenței unei dezlegări de principiu a instanței supreme asupra chestiunii sesizate.

101. Conform prevederilor art. 85 alin. (2) din Legea nr. 303/2004: *„Pensiile de serviciu ale judecătorilor și procurorilor, precum și pensiile de urmaș prevăzute la art. 84 se actualizează ori de câte ori se majorează indemnizația brută lunară a unui judecător și procuror în activitate, în condiții identice de funcție, vechime și grad al instanței sau parchetului, cu luarea în considerare, în procent, a sporurilor intrate în baza de calcul la acordarea pensiei de serviciu, precum și a sporului de vechime. Dacă în urma actualizării rezultă o pensie de serviciu mai mică, judecătorul sau procurorul își poate păstra pensia aflată în plată.”*

102. A dezlega chestiunea de drept dedusă interpretării prin prezenta sesizare presupune a stabili ce înseamnă majorarea indemnizației brute lunare a unui judecător și procuror în activitate, în condiții identice (cu reclamantul) de funcție, vechime și grad al instanței sau parchetului; dacă această comparație se face din perspectiva actelor administrative cu caracter general de majorare emise de ordonatorul de credite competent sau din perspectiva unor judecători/procurori indicați de reclamant ca fiind beneficiari ai unor hotărâri judecătorești definitive de acordare a unor drepturi salariale superioare și de la o dată anterioară celor acordate prin actele administrative cu caracter general.

103. Or, dezlegarea acestei chestiuni este una facilă prin aplicarea principiilor generale de drept (relativitatea și obligativitatea hotărârilor judecătorești) și care nu necesită explicitări suplimentare, în condițiile în care reclamantul nu este beneficiarul unui titlu executoriu care să statueze cu privire la drepturile sale în mod diferit față de conținutul actelor administrative cu caracter general emise de ordonatorul de credite.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibile, sesizările conexate formulate de Tribunalul Prahova — Secția I civilă în dosarele nr. 662/105/2023 și nr. 4.869/63/2022, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, cu privire la următoarele chestiuni de drept:

„Dacă la eliberarea adeverinței-tip emise în temeiul art. 82 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, baza de calcul reprezentată de indemnizația de încadrare lunară brută și sporurile avute în ultima lună de activitate înainte de data pensionării fiecăreia dintre reclamante trebuie să cuprindă, pe lângă valoarea de referință sectorială de 605,225, neafectată de aplicarea prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, conform Ordinului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nr. 551/2023, valoarea de referință sectorială de 605,225 lei prevăzută în Sentința civilă nr. 962 din 18 martie 2021, pronunțată de Tribunalul Prahova — Secția I civilă în Dosarul nr. 4.382/105/2020, începând cu data de 19 septembrie 2017 și în continuare, și coeficientul de multiplicare de 19,000 prevăzut la nr. crt. 13 de la lit. A din anexa la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 45/2007, cu modificările și completările ulterioare, în conformitate cu Decizia nr. 3.013 din 14 noiembrie 2022 a Curții de Apel Ploiești — Secția I civilă, pronunțată în Dosarul nr. 5.098/105/2021, începând cu data de 16 noiembrie 2018 și în continuare, prin raportare la dispozițiile art. 8 alin. (1) din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, chiar dacă prin decizia curții de apel nu le-a fost recunoscut reclamantelor gradul profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, ci doar plata diferențelor salariale rezultate prin luarea în considerare a coeficientului de multiplicare de 19,000.”

și

„Dacă, raportat la dispozițiile art. 85 alin. (2) din Legea nr. 303/2004, coroborate cu Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.029 din 21 decembrie 2016, și Decizia nr. 36 din 4 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 16 iulie 2018, data de la care este îndreptățit reclamantul la actualizarea pensiei de serviciu cu luarea în considerare a unei valori de referință sectoriale de 605,225 lei este 30 decembrie 2021, dată la care drepturile salariale ale judecătorilor în activitate au fost stabilite conform Ordinului ministrului justiției nr. 6.245/C/2021 privind stabilirea unor drepturi salariale, având în vedere valoarea de referință sectorială de 605,225 lei, cu respectarea prevederilor art. 38 alin. (6) și ale art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017, sau 1 ianuarie 2018, data de la care această valoare de referință a fost recunoscută prin hotărâri judecătorești altor magistrați.”

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 31 martie 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Adriana Elena Stamatescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

